1

В казковий край під пальми і агави,
Де стигнуть темні грона островів,
Тебе помчала далеччю морів
Жадоба золота, пригод і слави.

Вкривались багрецем її заграви
Дзвінкі вітрила легких кораблів,
І вабив десь за безміром пісків
Незнаний скарб заморської держави.

Роками мрію ти плекав,— тепер
Вона встає між голубих озер
Жива, втілившися у камінь зримий.

Дивись: он проти сонця мерехтить
Те Мехіко з дахами золотими,
Що, як сурма, в легендах прогримить.

2

Мабуть, не раз вони в дитячих снах
Тобі ввижалися: чудні, далекі,
Золотошкурі і сумні ацтеки
З погордою в потьмарених очах.

І бачив ти крізь млу й прадавній жах,
Як ідолів роззявлені пащеки
В диму пожарів репались від спеки,
І злото сліз текло їм по щоках.

Згадавши, ти спинив коня в задумі...
Зеленопере царство Монтесуми!
Невже воно — лиш марево і міт,
Що спопеліє й щезне димом чорним,

І тільки диким цвітом неповторним
Цвістиме в спогадах прийдешніх літ?